

CIGÁNYFÚRÓ

KISEBBSÉGSZELLEMI MŰVÉSZETI ÉS KÖZÉRZETI FOLYÓIRAT

A Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségekért Közalapítvány folyóiratunk támogatás iránti beadványát kategorikusan visszautasította, egyetértve az Országos Cigány Kisebbségi Önkormányzat oda-be-delegáltjának megalapozott, főnről szakosított szakvéleményével, miszerint folyóiratunk tartalmát a nép – jól ismert okok miatt – nem érti.

Tisztelt Biróság! T. Esküdtszék! T. Nép!

Alulírott vádlott azzal az alázatlan kéréssel fordulok a T. xxxxxx Hivatalokhoz, és a Nép hivatalhoz juttatott részéhez, hogy néhai xxxxx Adi Bandy bűnözési hajlamáról közismert egykori kollégám hozzám érkezett leiratát xx szemük ügyére venni sziveskedjenek.

NYILATKOZAT RÁDL ÖDÖN TÁMADÁSÁRA

Dobjuk el a tollat, nem szabad nekünk írni. Méltatlan utódok, léha, magunkat istenítő, üres fejű Titán Lacik vagyunk. Korzódalnokok, kozmopolitáskodó nyeglék.

Rádl Ödön mondta. A nagy tudású, nagy tekintélyű, a tiszteletre méltó Rádl Ödön.

Agyunk, szívünk bénult beteg. Esmék, ideálok úznek ki bennünket apró fehér házából magas kőházak, kőszívű emberek közé, lángolva reménykedő olümposzi lázban dobtuk oda magunkat a teremtő vágy démonának. Csalogathatott a tűzhely melege, a nyugdíjadó békés filiszterség nyugalma, a biztos krajcár és a puha kenyér: eldobtunk mindent egy tollért, egy fantoméért, egy adag morfiúért, s egy betöltetlen helyért valamelyik hidegvíz-gyógyintézetben...

...És eszmetűzben égve, alkotni, világítani vágyva bekerültünk ez eszméletlen, sivár, vegetáló, zagyva emberáradatba.

...És összetörték itt bennünket. Kijózanítottak, megöltek. Aztán nem leltünk utat, éhesek is voltunk, dobtak elénk egy falat száraz kenyeret. Evvel becsaltak bennünket. Olyan helyre, ahol a tollat sem vették el tőlünk. Így hívják: redakció... És itt beteg lelkünket tördeljük nap nap után s mindig egy napra szürke ólombetűkbe... Kaptunk egy kicsi száraz kenyeret, meg is puhíthatja, aki még tud sírni...

Am a démon még mindig kísért. Felkeres bennünket,

elveszi álmainkat, sokunknak még a tüdőjét is...

A haza lelkesítsen dalra?...

Verekedő parlament, kvótatárgyalások, sötét, de emóciótlan villogások, rengeteg önzés, sivárság mindenütt...

A nép, a felséges, tiszta nép?... Kenyérért ordít, s most esküszik sorba-sorba a vörös zászló alá...

Esmék?... Hol az eszme, hol a tartalom?

Ha kibotorkálunk a műhelyből, elvesztjük a száraz kenyeret is, s mégsem kap, nem kaphat a lelkünk tiszta, a régi nagyokhoz méltó impressziókat!...

De a legvégső kétségbeesésünkben is volt reménykedésünk.

És Rádl Ödön reánk taposott. Megvet, kigúnyol bennünket. Léhák, hetvenkedők, üresfejűek, kozmopolitáskodók, korzódalnokok vagyunk...

El kellene dobnunk a tollat, de nem tesszük. A harc már így sem sokkal embertelenebb. Tápláljuk tovább a testet ölő lángot. Írunk tovább is. Írunk: még ha a Rádl Ödönök is állnak élőkbe...

Mert szép dolog, isteni gyönyör lesz az utolsó józan percben átgondolni, hogy saját szívünk, életünk árán is eszmét akartunk lehelni egy eszméletlen korba, célt akartunk adni a céltalanságnak, halhatatlanságért harcoltunk száraz kenyér mellett: poéták maradtunk mind a halálig.

Hogy a tömeg észre sem vett, aki meg észrevett: meg-rúgott bennünket – fog-e fájni akkor?

SZERZŐINK:

Antal István
Balogh Attila
Bodor Béla
Endrődi Szabó Ernő
Fésős András
Györgydeák György
Halas István
Josef Koudelka
Kántor Zsolt
Ladik Katalin
Lévay Jenő
Neményi Zsolt
Noszakai Gábor
Petri György
Podmaniczky Szilárd
Joshua Starr
Michael Stewart
Tandori Dezső